

ličar že malo v zadregi, ker se Cilika le ni nič pokazala. »Pokliči, pokliči Ciliko, naj nam dá kozarec.«

Šimen odide po deklico, katera se je bila skrila.

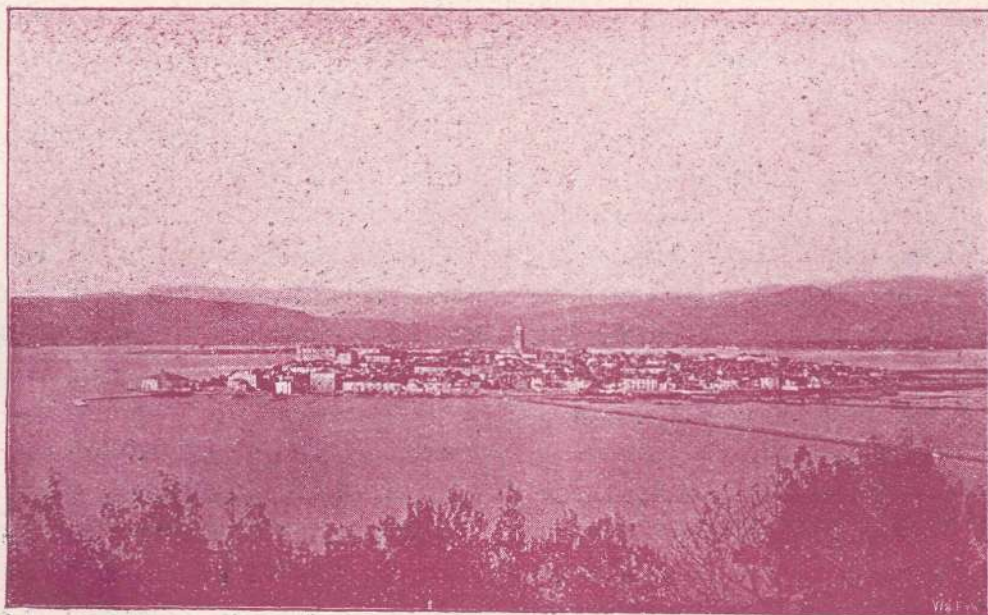
V hiši pa omolknejo. Čudinka trdovratno molči, Tine seveda ne more nobene odriniti, Miha bi že rad pil, Poličar sam pa tudi ne more vsem gibati jezika, dasi je zgovoren človek. Dokler se torej ne povrne Šimen s Ciliko, riše Poličar čudne črte na mizo, Tine pokušljuje, Miha pa gleda bokal.

»Kdo bi si bil mislil, da bode te prišli k nam v vas, ko imate doma toliko pivcev?« ogovori Cilika, vstopivša, ter položi kozarec poleg bokala.

»Ker te k nam ni, iskati te je treba doma«, odgovori ji Poličar ter naliže kozarec. »Ná, pa pij!«

Nova zadrega! Sedaj se pa silijo, kdo bode pil. Poličar in Tine sta se nadejala, da bode teklo vse gladkejše.

Poličar že nekoliko razdražen namera, kako je mislil prositi pi-ruhov, kako bi potem prešel na Ciliko,

Koper v Istriji.

(Po fotografiji.)

češ, da bi bilo to najlepše velikonočno darilo Repnikovemu Tinetu, in kar je bil še modrega in umnega sklenil povedati.

Kar naravnost torej izpregovori: »Čuješ, Čudinka, da ne bodem govoril po ovinkih — ali daš Ciliko tukaj le Repnikovemu Tinetu?«

Cilika je zardela kakor vrtnica, Tinetu pa je bilo nekako tako, kakor bi mu nekaj sapo zapiralo.

A Čudinka, ki je bila ta dan zelo dušno bolna, skoro ni vedela, kako bi se znesla nad vprašalcem in drugimi.

»Ciliko da bi omožila k Repniku? Le imena mi ne imenuj! Tam moja hči ne bode nikoli! Ali ste čuli?«

Še je govorila, a bolj za-se. Poličar je natihoma vprašal Ciliko, kaj ona pravi na to. Pa tudi tu ni bilo nič.

»Saj slišite, da me mati ne pusté; kaj hočem sama? Kdo bode pa doma, če bi šla jaz proč?«

Poličar je pomenljivo dregnil Tineta, češ, sedaj je čas, sedaj povej, da Miha lahko dobi pri meni Ciliki namestnico. Toda Tine je že obupal in ni mu bilo